

SLADKÝ ŽIVOT

Natalie Andersonová

Důkaz jejich
vášně!

NATALIE ANDERSONOVÁ

DŮKAZ JEJICH VÁŠNĚ!

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

není mnoho horších pocitů, než když člověk přijde o svobodu, možnost rozhodovat sám za sebe. A přesně to je společným motivem všech příběhů, jež si tento měsíc můžete v edicích Sladký život a Sladký život Duo přečíst.

Micah (Zasloužím si to!) vyrůstal ve stínu násilnického otce, který měl na něj přehnané nároky. Violet (Důkaz jejich vášně!) musela od rodiny, která ji dusila, utéct na druhý konec světa, z Nového Zélandu až do New Yorku, aby našla sama sebe. Eva (Po čem touží více) obětovala celé roky tomu, že si nechala lít do duše jed panovačnou matkou, která ji ovládla natolik, že kvůli ní jí málem proklouzlo mezi prsty životní štěstí. Cairo (Královův bratr) musel Ariel, ženu, kterou miloval, připravit o svobodu, protože to slíbil bratrovi. A Ariel, jež byla panovníkovi exotického Nazulu zaslíbená již jako dítě, si svobody také moc neužila. Princezna Charlotte (Rebelčina noc) byla pouze „náhradnicí“, mladší sestrou korunního prince, a očekávalo se od ní, že udělá, co po ní rodiče budou chtít – včetně toho, že se provdá za dohodnutého muže. A náhradníkem v rodinném impériu byl i Tiziano (Co se nedá předstírat), od něhož se také očekávalo, že se ožení s ženou, již mu vybral jeho bratr.

Samozřejmě se všichni vzbouří a cestou za svobodou dosáhnou ještě něčeho mnohem cennějšího – lásky.

Takže příjemné čtení!

*S láskou
Váš Harlequin*

Natalie Andersonová

DŮKAZ JEJICH VÁŠNĚ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Carrying Her Boss's Christmas Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-274-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-275-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-276-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Halloween

Roman Fraser prošel opuštěným atriem a snažil se přitom vyhýbat halloweenské¹ výzdobě, rozesté po podlaze. Party se zjevně vyvedla. On sám by měl mířit na jinou, mnohem divočejší, než byla ta, která se konala v ústředí jeho firmy. Roman se však té první nezúčastnil a nemínil jít ani na tu druhou.

Jako generální ředitel Fraser Holdings dohlížel na široký sortiment společností a jejich zájmů, a měl tudíž stále co dělat. Odvětví obchodního bankovníctví vzkvétalo, hotely byly obsazené jako už léta ne a odvětví luxusního zboží a doplňků rostlo šíleným tempem. Pověst společnosti byla založená na odkazu Romanových prarodičů. Její jméno se stalo synonymem pro finance a luxusní cestování a za Romanova vedení dosáhla globálního úspěchu, což byl cíl, o nějž její soudobý majitel usiloval.

Hned následujícího rána měl letět služebně mimo Spojené státy, aby zkontroloval dceřiné společnosti a několik hotelů, ale právě teď mu v cestě ležel pár obrovských křídel. Měly barvu čerstvě napadlého sněhu

¹ Halloween se slaví 31. října. Uvádíme to sem proto, aby byla jasná časová osa příběhu, která vychází právě z anglosaských svátků. Poznámka redaktora.

a třpytily se jako závěj na slunci. Jedno křídlo však bylo zlomené. Roman je zamračeně zvedl z podlahy a přehodil si přes rameno popruh na navlékání. Nezdálo se mu fér, že by je musela odstranit úklidová služba. Její pracovníci měli po večírku i tak práce až nad hlavu. Nemohl po nich chtít, aby se postarali i o těžká křídla. Nedivil se, že je anděl odhodil. Zřejmě ho táhly k zemi. Na anděly samozřejmě nevěřil, to spíš na demony. Momentálně jich však měl mnohem víc ve své hlavě, než se jich dnes večer zaručeně toulalo po Manhattanu.

Zabraný do myšlenek vyšel na chodník před dům. Řidiči dal na dnešní večer volno. Měl novou přítelkyni a chtěl s ní oslavit Halloween. Což znamenalo, že si Roman musel buď odchytout taxík, nebo jít pěšky. Nezamlouvala se mu ani jedna z možností. Tento týden nevzal telefon hned několika ženám, které po něm žádaly, aby s nimi šel na exkluzivní událost, kterou pořádal jeho přítel Alex Costa.² Měla tam být spousta jídla, plno nádherných žen a k tomu bylo garantováno neomezené popíjení šampaňského. Kdyby stál o společnost, věděl, kam se obrátit. Jenže on o nikoho nestál. Nikdy neměl nouzi o krásné ženy, ale dnes chtěl být sám.

Halloween předznamenával začátek slavnostní sezony. Už brzy se měly rozeznít chytlavé a ohrané vánoční melodie. Nastane čas dávat a přijímat, čas jídla, pití a veselosti. Taky čas líbání pod jmelím kdykoliv na to bude chuť a pak ještě jednou s úderem půlnoci. Ani jedno Roman dělat nechtěl.

Byl znuděný. Otrávený. Toužil se ponořit se do práce. Nelákala ho ani představa krásek ve sporých kostýmech víl či čarodějnic. Tohle období roku prostě nestálo za nic. Proto chtěl co nejdříve odsud. Hned ráno sedne na letadlo a pryč. Ano, na Halloween se z Romana stal

² Romanův přítel a „konkurent“ v „soutěži“ o nejžádanějšího starého mládence. Hlavní hrdina knihy Heidi Riceové *Party u milionáře*, která vyšla minulý měsíc. Poznámka redaktora.

nevlídný Grinch³, který netouží po ničem jiném než být úplně sám. Vlastně sám chtěl být *vždycky*. Avšak obzvlášť teď.

Violet Summersová pozdě večer zavírala obchod. Měla sama pozdně večerní směnu v maličké cukrárně na makronky v samém srdci Manhattanu. Užívala si dobrého pocitu z lidí, chodících kolem. Byli slavnostně oblečení na party a Violet byla z jejich kostýmů naprosto unesená. Na Novém Zélandu, kde byla doma, se Halloween neslavil tak výrazně jako ve Spojených státech. Tady na Manhattanu, jako ostatně všechno, svátek dostával navíc úplně jiný rozměr. Některé kostýmy, v nichž lidé kráčeli kolem výkladní skříně, byly spolu s efektním nalíčením přímo omračující.

Violet se pro sebe tiše zahihňala. Kdyby ji tak viděli její přehnaně ochranářští rodiče! Musela se pochválit. Zvládla dokonce zapnout alarm bez toho, aby se spustil. Otočila se ode dveří zpět čelem do ulice a úžasem zkoprněla. Zatímco byla otočená zády, před výkladní skříní přistál anděl. Stál jen necelé dva metry od ní – vysoký, štíhlý a s širokými rameny. Byl nádherný.

Na chvíli se zastavil, jako by nevěděl, kudy dál. Měl obrovská křídla a jedno z nich bylo zlomené. Vypadal jako z úplně jiného světa a poškozené křídlo k tomu jen přispívalo. Měl klasicky hezkou tvář a Violet připadal jako ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. A že jich tady na Manhattanu bylo! Za těch čtrnáct dní, co tu pracovala, jich kolem výkladní skříně prošly spousty. Snad to bylo vhodným nasvícením. Ostré pouliční osvětlení nad andělovou hlavou dělalo s jeho obličejem hotové zázraky. Vytvářelo na něm prohlubně i zvýrazněná místa a dodávalo mu tak elegantní vymodelovaný vzhled. Jeho pleť díky němu získala zvláštní nadpozemský

³ Mrzout, hlavní hrdina knihy i filmu, který nenávidí Vánoce a chce je lidem znechutit. Poznámka redaktora.

odstín a Violet napadlo, že by mohl být skvělou inspirací pro nějakého umělce. Byl prostě dokonalý – atraktivní pro kohokoliv, kdo dovedl ocenit krásu.

Violet ani nedýchala. Bála se, že když třeba jen mrkne, neznámý zmizí. Chtěla si pohledu na něj užívat co nejdéle. Znovu se musela zasmát vlastní pošetilosti. To vážně slintá nad nějakým chlapem na ulici, jako by žádného v životě neviděla? Na mužské byla zvyklá. Nakonec měla čtyři bratry a ti si domů často zvali kamarády. Jenže tento byl výjimečný. Připadal jí jako superhrdina z kasovního trháku. Takže se dívala dál a nic si nevyčítala.

Neznámý stál pořád na místě. Hleděl kamsi do dálky, jako by jeho mysl bloudila v jiné dimenzi. Nebo ho něco trápilo? Violet si o něj začínala dělat starosti. Její zvědavost rostla. Nakonec usoudila, že vlastně spíš vyhlíží, jako by ho svou tíží drtily nějaké trable, a ne jen obrovská křídla.

Popošla k němu a tiše na něj zavolala. „Nepotřebujete pomoc?“

Neznámý se otočil. Nepřítomný pohled vmžiku zmizel. Nahradila ho obezřetnost. Neusmál se, jen se mu v očích objevil lehce nevěřící výraz. „To mluvíte *ke mně*?“ zeptal se přísně.

Ostrost jeho hlasu poněkud zkazila dojem z jeho krásy. Škoda. Padlý anděl a ke všemu ještě pořádně otrávený.

Violet naprázdno polkla. „Ano.“

„Co vás vede k přesvědčení, že potřebuju pomoc?“

„Vypadal jste tak...“ Muž ji svou otázkou nejdříve uvedl do rozpaků, ale pak si uvědomila, že se nemá zač stydět. Proč by na ni měl být nepříjemný jen proto, že se ho na něco slušně zeptala? „Zdálo se mi, že jste se ztratil.“

„Já? Ztratil?“ opáčil jízlivě.

„Ano. Jako byste přistál na místě, kam nepatříte nebo kde nechcete být.“

„Na místě, kam *já* nepatřím?“

Violet se málem urazila. Muž podle jejího přízvuku nejspíš poznal, že není ze Spojených států. No a co. „A váš kostým je tak...“

„Můj *kostým*?“ Neznámý na ni vytřeštil oči.

„Mimochodem, ta křídla jsou překrásná. Zvlášť to zlomené se skvěle hodí k vašemu...“ Nedopověděla, protože si až teprve nyní všimla, že neznámý hezoun má na sobě luxusní černý oblek. „Aha... To není kostým, že?“

Muž zavrtěl hlavou a neznatelně se pousmál.

„Tak ta křídla jen někomu nesete?“ zajímala se.

Mínila, že nejspíš čeká na přítelkyni, která musí každou chvíli vyjít z vedlejší nóbl budovy. Vzápětí u chodníku zastaví auto s šoférem, oba nasednou a odjedou na nějakou exkluzivní halloweenskou party.

„Ne. Našel jsem je.“

„A nehledáte náhodou jejich majitele?“

Hezoun k ní přistoupil blíž a Violet na něj jen němě zírala. Měl jasné modré oči, ale jedno z nich se vyznačovalo stříkancem jiné barvy. Violet se nepodařilo zjistit, jaké. Musela by přijít až těsně k němu, a to si nedovolila, ačkoliv to moc chtěla.

„Jste to snad vy?“ otázal se.

„Copak na to vypadám?“ odtušila. Křídla byla tak velká, že by pod nimi klesla. „Jsem spíš elf než anděl.“

Krasavec se na ni pozorně zadíval. Pohledem sjel její tmavočervené sametové šaty a Violet se po těle rozlilo horko. Cudně sklopila zrak. Což znamenalo, že jeho mužná krása na ni byla až moc.

„Nebo,“ ozval se chraptivě, „jste sladce vyhlížející, ale o to víc nebezpečný démon.“

„Démon?“ opáčila a nevěřícně k němu vzhlédla.

Neznámý se na ni však už nedíval. Upíral pohled za její záda a najednou se hrozivě zamračil. „Pozor!“ vykřikl.

Violet zezadu ucítila prudký náraz. Zapotácela se

a málem by upadla, ale hezoun se vrhl k její záchraně. Svižně ji popadl a přitiskl k výkladní skříní. Violet jen zalapala po dechu. Hezoun stál namáčkнутý těsně u ní a svým tělem ji chránil před... Violet ani nevěděla před čím. Fascinovaně mu pohlížela do očí, které zářily, jako by byly skutečně andělské. Zaskřípal zuby a hrana jeho čelisti se tak zdála ještě ostřejší. Kolem nich se tryskem přehnalá zdivočelá skupinka lidí. Vlastně... byli to skutečně lidé?

„Co to...?“ vyžbleptla šokovaná Violet. Ještě šokovanější bylo, že se na ni hezoun tak tlačil. Křídla se nad ním rozpínala jako ochranný štít a Violet zatoužila, aby tak spolu mohli zůstat napořád.

Zdálo se jí to všechno tak absurdní, že by se nejradyji znovu zahihňala. Zabránil jí v tom však adrenalin, který se jí vyloučil do krve v takové míře, jako by se ocitli ve skutečném nebezpečí. Jako by to s nimi bylo vážné. Dav proběhl kolem nich v beztvaré, divoce vrčící mase údů, barev na tělo a kypícího vzrušení. Vůbec ty lidi neslyšela, až když byli přímo za ní.

„Zombie,“ zavrtěl neznámý nevěřičně hlavou.

Muselo jich být nejmíň sto, jestli ne víc. Zběsilé řádění živých mrtvol.

Violet to bylo jedno. Zombie, upíři nebo vlkodlaci... Její pozornost uchvátil muž, namáčkly na ní. Jeho teplo a pulzující síla jeho svalů. Měl postavu bodyguarda a Violet se sladkou tíží podlamovala kolena. Málem začala příst jako kotě, cítící se zcela v bezpečí a jisté si láskou svého páníčka. Ze slušnosti by se měla kousek odsunout, to věděla jistě, ale nedokázala se k tomu přemoci. Neodvážila se ani pohnout, aby nezničila kouzlo okamžiku.

„Zombie?“ hlesla. Byla tak zahleděná do jeho pouťavých očí, že za svými zády nezaslechla blížící se hluk. „Netušila jsem, že se pohybují tak rychle. Měla jsem za to, že by se měly spíš šourat.“

„Možná to zkrátka byly upíři zombie,“ zamručel.

„Každopádně... Jste v pořádku?“ Pohlížel zpřímá do jejích očí a jeho podrážděnost se postupně měnila na cosi úplně jiného. „Omlouvám se, jestli se na vás moc mačkám.“

Mohl poodstoupit, ale neudělal to, i když dobře věděl, že se na ni tisknout už nemusí. Bylo to však příjemné. Jejich těla se k sobě skvěle hodila, perfektně do sebe zapadla, jako by se její velikost a jeho síla výborně doplňovaly. Nedávalo to smysl, protože Violet byla drobná a hezoun byl naopak obrovský, ale kupodivu to bezvadně fungovalo.

A teď Violet konečně spatřila, že ten stříkanec v jednom z jeho očí má hnědou barvu. Vlastně spíš zlatohnědou. Skvrnka měla nepravidelný tvar. Byla zvláštní.⁴ Violet na ni zírala jako uhranutá.

„Byl jste strašně rychlý,“ poznamenala bez dechu.

„Instinkt,“ odušil.

Ano. Byl přirozeně ochranný. Violet měla celý život štěstí na ochranné lidi. Tím spíš by se teď od něj měla odlepit. Jenže to se jí právě nechtělo. Toužila se mu schoulit v náručí. Cítila, že to mezi nimi jiskří. Omámeně sklopila zrak. Nedokázala už déle snést žár jeho zářivých očí.

Pak to uviděla. Instinktivně položila dlaň na místo na naškrobené bílé košili, kde se rozlévala rudá skvrna. „Teče vám krev.“

„To není pravá. A není ani moje. Nebojte se, nic mi není.“

Pohlédla mu zpět do očí. Nevěřila mu. Kolikrát sama přesně takto lhala?

Nic mi není.

Krev sice nemusela být skutečná, ale rána tam přesto byla. A hluboká. Violet pod dlaní cítila silný tlukot jeho

⁴ Jde o typický rodinný znak, který hrál roli v prvním díle, již zmíněné knize *Party u milionáře*, jejíž hlavní hrdinka se ukázala být Romanovou ztracenou sestrou. Poznámka redaktora.

srdce. Jeho silné svaly sebou škusby při jejím prvním doteku. Nebyl ani zombie, ani anděl. Byl mužem z masa a kostí a Violet se od něj nedokázala odtrhnout.

Křídla je ukrývala před zraky lidí a vůbec před zbytkem světa. Violet si připadala jako v nebi. Záda měla přimáčknutá ke sklu a prsa k hezounovi. Pokušení bylo veliké. Vůbec se jí to nepodobalo, avšak kdyby teď sklonil hlavu, neostýchala by se ho políbit.

„Z těch křídel opadává peří,“ poznamenala zadýchaně, aby přišla na jiné myšlenky. Nemohla přece jen tak líbat úplně neznámého muže. „Je to škoda. Vyrobit je dalo určitě někomu pořádnou práci.“ Křídla byla udělaná z lepenky, lepidla, peří a několika milionů falešných diamantů, aby se docílilo žádoucího třpytu.

„Ten někdo je před půlnocí zahodil,“ podotkl krasavec.

„Vážně? Co když je tam jen zapomněl? Možná se pro ně pak vrátil a nenašel je tam. Takže jste je vlastně uloupil.“

„To je klidně možné.“ Na rtech se mu zvolna rozprostřel úsměv. „A není to ode mě vůbec hezké.“

Měl by zahřmít hrom, nebe měl protnout jasný blesk a v dálce se mělo ozvat táhlé vlčí zavytí... Byla to hrozná chvíle. Pouhý mžik, který nevratně změnil celý život. Violet Summersová prošla transformací. Stala se z ní jiná žena. Zaplavila ji tsunami smyslových vjemů a proměnila ji zevnitř. Horoucí žádost ji naplnila žářem i poddajností. A to všechno kvůli jedinému nádhernému úsměvu.

„Třeba byste mohl někde tam, kde jste je našel, nalepit cedulku, že se našla poškozená křídla,“ navrhla.

Hezoun přitakal. „Jsou docela těžká,“ přiznal.

„Být andělem musí být dost náročné. Možná proto dotyčný ta křídla zahodil, nemyslíte?“

„Určitě. Podle mě je to hotové prokletí, být pořád laskavý a konat dobro.“ V očích mu uličnický blýsklo.

Violet se usmála. „Znechucuje vás to?“

„Jsem znechucený ze všeho,“ zasípal.

Aha, takže tentokrát pro změnu *upřímnost*. Ten chlap nebyl vážně v pořádku.

„A co s tím uděláte?“ vydechla.

Upřeně se jí zahleděl do očí. „Určitě nic andělského.“ Zkřivil rty a Violetiným tělem proběhl elektrický výboj.

Hlavně se nezamiluj do nevyrovnaného mužského.

Violet hlas neposlouchala. Chtěla si konečně užít trochu zábavy a tohle byla její šance. Rodina, která ji až dusila svou přehnanou péčí, byla na druhém konci světa. Bratři i rodiče kolem ní neustále kroužili a dohlíželi na to, aby zbytečně neriskovala nebo neprovedla něco nepředloženého.

Violet jim chtěla dokázat, že se o sebe dokáže postarat sama. Štvali ji především bratři, kteří často vtípkovali, že se jejich neduživá sestřička bude muset vdát za někoho, kdo se o ni bude schopný postarat.

Jak to však mohla splnit, když jí neustále stáli za zády? Nedali jí ani příležitost k tomu, aby si s někým mohla zaflirtovat.

Zrychlil se jí dech. Pak se však něco změnilo.

Hezoun přimhouřil oči a potřásl hlavou. „Co dělá dívka jako vy tak pozdě venku?“ střelil po ní přísně.

Dívka jako já? Co tím chce říct? Violet jeho otázka pobouřila. „Právě mi skončila směna v tohle obchodě. A byla jsem tu hned od rána,“ odpověděla a vyzývavě zvedla bradu. „Co děláte vy tak pozdě venku?“

Hezounovi se rozšířily oči údivem nad tou opovážlivostí. „Taky jsem byl v práci. Teď bych měl jít na party, ale...“

„Nevíte kudy?“ hádala Violet. „Někdy je problém sehnat taxík.“ Chápvavě pokývala hlavou. „Co tahle jet metrem?“

Neznámý překvapeně zamrkal. „Metrem?“

„Ano, copak to neznáte? To je přece vlak, co jezdí pod zemí.“

„Znám to. Ale moc jím nejezdím.“

„Já taky ne,“ přiznala Violet.

„Protože nejste odsud. Nemáte zdejší přízvuk. A přesto si myslíte, že byste mi mohla pomoci,“ dodal pochybovačně.

„Dvě hlavy jsou lepší než jedna,“ odtušila Violet do-
tčeně. „Pomáhám moc ráda a jsem v tom dobrá, abyste
věděl. Plno mých zákazníků jsou turisté, kteří se ptají
na cestu nebo na různá doporučení ohledně restaurací.
A já jsem jim schopná poradit, i když v Aotearoe metro
nemáme.“

„Aotea...?“

„Aotearoa na Novém Zélandě,“ vysvětlovala Violet.
„Nemluvím moc rychle? Asi ano, vidíte. Já vím. A taky
až moc. Proto mi občas lidé nerozumí,“ zamručela, ale
přitom se nemínila nijak krotit. Mluvení bylo pořád lep-
ší, než kdyby mlčky zírala na toho nejhezčího mužské-
ho, jakého kdy viděla. To však nemusel vědět, protože
to byl arogantní mrzout.

„Nenechte se mýlit, já Nový Zéland miluju, ale straš-
ně jsem chtěla jet někam do ciziny. A zvláště do New
Yorku. Je hrozně velký, víte? Jsem tu úplně poprvé...“

„Tak úplně poprvé?“ přerušil ji a znovu pobaveně
zkřivil rty.

Dělal si z ní legraci, to bylo jasné. Violet zrudla. „Na
tom není nic špatného.“

„Ach ne, já vím. Vůbec ne! Všechno je někdy poprvé.
Tím spíš by to mělo stát zato.“

Zmlkla. Znovu byla zahlcená mužovou nevšední při-
tažlivostí. Toužila po něm a to ji silně znervózňovalo.

„Vy taky nejste odsud,“ poznamenala. Když nejezdí
metrem...

„V tom se mýlíte. Původně pocházím ze severní části
státu New York, ale většinu času žiju tady na Manhatta-
nu.“

Zajímavé... Jak si může někdo dovolit žít na Man-
hattanu, když má někde ještě jinou nemovitost? Padlý

anděl musel být pěkně bohatý. Nepatřil k turistům, jako byla ona, kteří mají hluboko do kapsy. Padlý anděl na sobě taky neměl kostým. Měl na sobě oblek, který stál víc než její půlroční plat. Byl úplně mimo její ligu. Těžko by s ním někdy přišla do kontaktu, leda by... leda by někdy nakupoval v jejím obchodě. Violet ovšem pochybovala, že by chodil na nákupy osobně. Pak od ní k jejímu zklamání hezoun poodstoupil a sklopil křídla k zemi.

„Co s nimi uděláte?“ zeptala se.

„Nad tím jsem zatím ještě neuvažoval. Jen jsem...“

„Chtěl jste si je nechat, protože jste si zapomněl vzít kostým?“

„Ne.“ Hezoun ztěžka vzdychl. „Našel jsem je pohozené na zemi v atriu budovy, kde pracuju. Předtím tam byl halloweenský večírek a já jsem nechtěl, aby se s nimi musela tahat úklidová služba. Tak jsem je vzal s tím, že mě třeba napadne, kam s nimi...“ Nadechl se a potřásl hlavou. „Vůbec nechápu, proč vám to všechno vykládám.“

„Protože jsem se ptala,“ upozornila ho Violet.

„Ano, jenže já...“ Odmlčel se.

„Se obvykle nebavím s lidmi na ulici?“ dokončila za něj Violet. „Nebo s dívkami jako jsem já? Nebo...“

Hezoun zvlnil rty. „Obvykle se mě lidé na ulici nevyptávají, jestli nepotřebuju pomoct.“

„Každý občas potřebuje pomoct,“ namítla Violet. „Dokonce i padlí andělé v obleku.“

„Padlí... Cože?“ Neznámému poklesla čelist. „Jakou pomoc *konkrétně* myslíte, že potřebuju?“

Violet na něj pohlédla. Tvářil se tak příšerně přísně! Přitom o nic nešlo.

„Třeba trochu ulehčit od starostí,“ navrhla. „Zasmál jste se dnes vůbec? Tedy před tím, než jste mě potkal.“

Hezoun se tlumeně zasmál. „Vy umíte ulehčit od starostí? Jste na to snad odbornice?“

„Samořejmě. Je to moje nadpřirozená schopnost.“